

Sõbrad tulivad kokku, kes kutsujast paremad ka sugugi ei olnud. Pärast sõdmist küsis ta aidnikult: „Kas seeme on juba ülestõu- nud?“

„Jah!“ oli vastus.

„Ah, see on natukene liig!“ pomises pere- mees ja läks külalistega aida, seda imetegu vaatama, aga jäi isi nagu mõtlema. Tema arvas wist, et aidnik teda mõne kawalusega üle saab lõdma.

Kui aias olivad, küsis ta, kus see uus taimede felt on? Aidnik wiis neid nüüd ühe ümarguse peenra juurde, tõstis ühe kumme- riku klaasi üles, mille all hoolega haritud mustamulla peenar oli, kust kolm rida soola- tud heeringate päid wälja wahtisivad.

Külalised naersivad kõik selle nalja üle, aga peremees ise mitte, sellepärast, et aidnik temale teiste ees „pitka nina“ tegi, mida ta temale soowis, ja pomises salaja enesele habe- me sisse. Ta meel oli küll paha, aga ei wõinud midagi sinna parata. Siiski ei ol- nud ta aidniku peale pahane, waid läks tema

tarkuse pärast weel uhkemaks ja kiitles teis- tele, et keslegil niisugust tarka aidniku ei ole- wat kui temal, ja jutustas siis sõbradele ära, kuida tema aidniku kiusata tahtnud, aga see teda üle lõdnud. Selle peale pööris ta aid- niku poole, andis temale kätt ja ütles: „Tõde poolest, armas August! olete üks tark mees, kelle sarnast wähe leida on. Mina tahtsin küll teile häbi teha, aga sain isi. Siiski jääb mulle Teie tarkuse läbi üks osa auu ja uh- kust!“ Seda üteldes andis ta aidnikule 50 taalert kingituseks ja ütles: „Seda wõtke minu käest oma osawuse pärast auupalgaks ja selle täheks, et ma Teid enam kiusama ei hakka!“ — Ka teistest isandatest kinkiswad mõned kakš ja kolm taalert aidnikule ning andsivad temale kätt.

Täis rõõmu läks aidnik nüüd kodu, ning rääkis oma kawalust oma poistele ja tegi neile õhtu ühe pisukese rõõmupidu.